

Arrest

nr. 308 144 van 11 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 16 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 september 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

De verzoekende partij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze problemen heeft aan haar hand, oor en rib ten gevolge van slagen die ze heeft gekregen in Griekenland (NPO, p.2). Haar medische problemen aan hand en oor worden niet gestaafd door enig medisch document. Van haar medische problemen aan haar rib legt ze echter wel verschillende medische documenten neer. Hieruit blijkt dat ze een ribresectie heeft ondergaan in een ziekenhuis in Kortrijk. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt ze dat haar rechteroor een beetje ‘verstopt’ aanvoelt en ze dus niet goed hoort aan haar rechterkant (NPO, p.12). Ze brengt echter niet naar voor nog medische problemen te hebben aan haar hand. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart ze dat ze een operatie heeft gehad en zich nu goed voelt (NPO, p.2). Bovendien blijkt ook dat ze werkt in België en daarnaast volleybal speelt (NPO, p.3). Er kan dus worden gesteld dat ze in het verleden wel verschillende medische problemen heeft ondervonden maar daar op heden geen gevolgen meer van ondervindt. In het verzoekschrift voert ze geen verdere elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat ze op heden nog problemen heeft met haar hand, oor en rib. De verzoekende partij laat deze elementen zelfs volledig buiten beschouwing in haar verzoekschrift. Op basis van het voorgaande kunnen haar medische problemen dus ook

niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij. In het verzoekschrift stelt ze dat ze een kwetsbare positie heeft omdat ze een alleenstaande man is en er alleen voor staat. Het is echter niet duidelijk, en de verzoekende partij maakt dit ook niet duidelijk in haar verzoekschrift, waarom ze hierdoor zou verhinderd worden om haar rechten die verbonden zijn aan haar status van vluchteling te doen gelden in Griekenland. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. De verzoekende partij is een achtentwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Er wordt niet betwist dat aan de verzoekende partij op 28 april 2022 de Vluchtelingenstatus werd toegekend (zie administratief dossier, stuk 6, antwoord Griekenland Dublin-procedure). Hierin wordt tevens vermeld dat ze op heden nog geen verblijfsvergunning heeft verkregen als iemand die internationale bescherming werd toegekend. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat een erkende vluchteling in Griekenland zich naar een Griekse regionale asiendienst kan begeven om haar beslissing tot toekenning van een verblijfsvergunning te bekomen. Vervolgens kan hij met deze documenten zijn verblijfsvergunning bekomen bij de paspoort afdeling van een Grieks politiebureau (RSA and Stiftung Pro Asyl, "Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights", March 2022, p.4-5). Aangezien de verzoekende partij als vluchteling werd erkend op 28 april 2022 is zijn verblijfsvergunning nog minstens geldig tot en met 28 april 2025. Een verblijfsvergunning van een erkende vluchteling in Griekenland is immers drie jaar geldig vanaf het moment dat de asielinstanties beslissen tot het uitkeren van de verblijfsvergunning. In casu maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij niet mogelijkheid is om haar verblijfsdocumenten op te vragen en te bekomen.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen.

Uit de documenten van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus werd toegekend op 28 april 2022. Ze kwam ongeveer anderhalve maand na de toekenning van haar vluchtelingenstatus aan in België op 14 juni 2022 (zie administratief dossier, inschrijving van de asielaanvrager). Dit komt overeen met haar verklaringen waar ze verklaart dat haar reis van Griekenland naar België ongeveer anderhalve maand heeft geduurd (NPO, p.5). Hieruit kan worden afgeleid dat de verzoekende partij Griekenland heeft verlaten op het moment dat ze haar Vluchtelingenstatus verkregen heeft en niet, of slechts zeer kort, in Griekenland heeft verbleven als begunstigde van internationale bescherming. Het is voor verzoekende partij dan ook niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland als erkend vluchteling. Bovendien heeft ze tijdens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) onduidelijke verklaringen afgelegd over haar verblijf in Griekenland. Zo stelt ze in geen enkel ander Europees land een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en stelt ze niet in Griekenland te zijn geweest (zie vragenlijst DVZ, vraag 27 en vraag 33). Van een verzoeker om internationale bescherming kunnen eenduidige juiste en correcte verklaringen worden verwacht opdat de asielinstanties in de mogelijkheid zijn om een juist oordeel te vellen over de situatie waarin ze zich bevindt. Dat de verzoekende partij hier niet in slaagt en dit tevens tracht vol te houden tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p.4) doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid waardoor aan haar overige verklaringen over de situatie in Griekenland weinig waarde kan worden gehecht. Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland als erkend vluchteling in Griekenland aangezien ze op het moment van het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, Griekenland heeft verlaten. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Aangezien de verzoekende partij Griekenland heeft verlaten op het moment dat zij de Vluchtelingenstatus werd toegekend, kan niet worden aangenomen dat zij in Griekenland alles heeft ondernomen maar zich niet kon onderhouden.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat er problemen zijn in Griekenland en deze beginnen met het aanleren van de taal, er zonder geraak je niet op de arbeidsmarkt en is er een vicieuze cirkel gezien de koppeling taal/werk/huisvesting. Ze heeft op straat geleefd, en er was en is voor haar geen effectieve bescherming in Griekenland.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormeld kort en algemeen betoog, geen concrete en dienstige argumenten bij die aan de grond in de beschikking van 19 maart 2024 afbreuk doen. Zij gaat er immers niet, laat staan concreet op in, doch beperkt zich daarentegen tot zeer algemene opmerkingen waarmee zij op generlei wijze afbreuk doet aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

6. In voormelde beschikking werd rekening gehouden met de door beide partijen bijgebrachte (landen)informatie, op basis waarvan wordt vastgesteld en erkend dat de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair is.

Uit die beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie blijkt niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

Het komt de verzoekende partij bijgevolg toe om individuele elementen aan te halen die maken dat in haar persoonlijk geval bij terugkeer naar Griekenland een situatie van materiële deprivatie dreigt. In dit verband moet, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar ook in voormelde beschikking wordt verwezen, rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals *in casu* geschiedt.

In voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarna wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en dat zij bij terugkeer naar dat land dreigt terecht te komen in een situatie die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen elementen aan die hierover anders doen denken.

Zoals aangestipt in voormelde beschikking blijkt volgens de gegevens in het administratief dossier dat aan verzoekende partij op 28 april 2022 de vluchtelingenstatus in Griekenland werd toegekend. Ongeveer anderhalve maand na de toekenning van haar vluchtelingenstatus heeft zij Griekenland verlaten en op 14 juni 2022 kwam zij aan in België. Dat verzoekende partij na het verkrijgen van internationale bescherming bijna onmiddellijk Griekenland verlaten heeft getuigt geenszins van haar intentie om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen. Waar verzoekende partij betoogt dat er problemen zijn in Griekenland en deze beginnen met het aanleren van de taal en dat men moeilijk op de arbeidsmarkt geraakt zonder kennis van de Griekse taal, dient opgemerkt dat de verzoekende partij geen daadwerkelijke inspanningen geleverd heeft in Griekenland om als erkend vluchteling taalcursussen, werk, huisvesting en medische zorgen te vinden. Verzoekende partij heeft immers niet op afdoende wijze aangetoond dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland als erkend vluchteling aangezien ze op het moment van het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, Griekenland heeft verlaten.

7. Het vermoeden dat verzoekende partij haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij verhinderen.

Aangezien aan verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden

gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS